

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Ὁ Λέων Αλφρεσάνζ ἐνεδύετο ἐτοιμαζόμενος ν' ἀπέλθῃ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος ὅτε ἠκούσθη ἐν τῇ ὁδῷ κρότος ἀμαξίας· εἶτα ἡ θύρα ἀνεώγη αἴφνης καὶ ἐπεφάνη ὁ Φλαβιανὸς κρατῶν ὁδοπορικὸν σάκκον·

— Ἐγὼ εἶμι, εἶπεν ἀπλῶς, ἐνῶ ὁ φίλος αὐτοῦ τὸν περιεπύσσετο.

— Καὶ διατί δὲν μ' ἐγράψας!

— Διότι δὲν ἐπεθύμουν νὰ ἐμπιστευθῶ τὴν ἐπιστολήν μου εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

— Δὲν ἐτηλεγράψιζες, τουλάχιστον;

— Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον· τέλος πάντων νὰ ὅπου ἦλθον, δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος;

— Καὶ τὸ ἐρωτᾷς ἀκόμη; Καὶ σὺ εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ταξιδεῖόν σου;

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροά ἔστη ὀλίγον, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἑλκυσαν ὑπὸ χαρᾶς καὶ ἀπεκρίθη·

— Καθ' ὅλα.

Ὁ Αλφρεσάνζ παρατήρησεν αὐτὸν ἐν μεγάλῃ ἀπορίᾳ, διότι οὐδέποτε εἶδε τοσοῦτον κατενθουσιασμένον ἑκείνον, ὃν αὐτὸς οὕτως ἀπεκάλει πυρρωνιστὴν Μωροά.

— Ἀπορεῖς, τῷ εἶπεν, ἔχεις δίκαιον, διότι μετεβλήθην καθ' ὅλα. Ὅχι, φίλε μου, δὲν εἶμι πλέον πυρρωνιστὴς καὶ ἄπιστος, τῶρα πιστεύω εἰς τὸ μέλλον, ἐλπίζω, πιστεύω εἰς τὴν φιλίαν, εἰς τὸν ἔρωτά, πιστεύω εἰς ὅλα.

Ὁ Αλφρεσάνζ ἔκρουσε τὰς χεῖρας.

— Καλὰ ἔλεγα ἐγὼ ὅτι εἶσαι ἐρωτευμένος! Ἐλα δὲν μοῦ τὰ λέγεις λοιπόν.

— Ὅχι ἀκόμη, ἀνταπάντησεν ὁ Μωροά, χάρισέ μου ἀκόμη ὀλίγας ἡμέρας, ὀλίγας ἐβδομάδας, καὶ ἔπειτα μείνε βέβαιος ὅτι θὰ σοῦ τὰ εἶπω ὅλα.

Ὅλα αὐτὰ σχετίζονται πρὸς τὸ μυστήριον τοῦ χρυσοῦ φύλλου καὶ ὅλα ἐπὶ τέλους θὰ ἐξομαλυνθῶσιν ἐντός μικροῦ.

Ὁ Αλφρεσάνζ δὲν ἐπέμενε διόλου.

— Γνωρίζεις, ἐξηκολούθησεν εἰπὼν ὁ Μωροά, ὅτι ἐκεῖ ὅπου ἤμην εἶχον ἐφημερίδας καὶ ὅτι ἐμάνθανα ὅλα τὰ νέα, καὶ διὰ τοῦτο ἔμαθα τὰς εἰς Σουμὴν καὶ Ἀννίχην φρικαλεότητας.

Υπάρχει ἡ χεὶρ τῆς Γερμανίας, φίλε μου, ἡ χεὶρ τῆς Γερμανίας, ἡ κατὰδηλος πρῶσις ἐνοχλή· τὴν ἐψυχα διὰ τοῦ δακτύλου ἐκεῖ, ὡς πανταχοῦ. Ἄ! μὲ περιγελοῦν διὰ τὴν μάιναν μου, ἰσχυρίζονται ὅτι βλέπω κατασκόπους πανταχοῦ!

Ἄλλ' ὑπάρχουν, Λέον, τοὺς εὗρισκω!

Ὁ Αλφρεσάνζ σκεπτικὸς ἤκουε τὸν φίλον αὐτοῦ.

— Ἐκ τῶν συμβάντων κατὰ τὴν ἀπεργίαν αὐτὴν δὲν σ' ἐξέπληξε τίποτε; ἠρώτησεν ὁ Φλαβιανός.

— Βέβαια καὶ μὲ ἐξέπληξε, τὸ ὄνομα τοῦ Βάλτερ Χάνδελ, ἐκείνου ὁ ὅποιος ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ φονεύσῃ.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Μωροά, αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτον σημεῖον, ἀλλὰ τὸ δεύτερον; δὲν ἠπώρησες διὰ τὸν θάνατον ἐνός στασιαστοῦ ὀνομαζομένου Γότλιβ Θούρνερ, ἐνός Γερμανοῦ βεβαίως, ὁ ὁποῖος ἔσπερξε νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομά του ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ νοσοκομεῖον;

Ὁ Αλφρεσάνζ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Λοιπὸν στοιχηματίζω ὅτι αὐτὸς ὁ Γότλιβ, αὐτὸς ὁ ἀχρεῖς μὲ τὸν μέγαν καὶ ξανθὸν πώγωνα δὲν εἶνε ἄλλος παρὰ ὁ δολοφόνος, τὸν ὁποῖον ἔβαλαν ἐναντίον μου μὲ ἐντολήν νὰ μὲ διαγράψῃ τὸ γρηγορότερον ἐκ τοῦ κόσμου τούτου· καὶ δὲν πιστεύω ν' ἀπατώμαι ὅτι δὲν θὰ τὸν ἴδω πλέον κατόπιν μου. Τοῦ ἐξώφλησαν τὸν λογαριασμόν του.

Τότε ὁ Φλαβιανὸς ἔστη αἴφνης καὶ ἠρώτησε τὸν φίλον του·

— Εἶνε πολὺς καιρὸς ἀφ' οὗ δὲν εἶδες τὸν Θεόδωρον Μενδῶ;

— Ἀπουσίασεν ὀλίγας ἡμέρας, καὶ νομίζω ὅτι ἦτο εἰς τὸ θέατρον τῶν ἀπεργιῶν. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος ἤθελε καὶ ἐμὲ νὰ στείλῃ, ἀλλ' ἐγὼ ἀπέφυγα τὴν ἀγγαρείαν καὶ ἐπέμψεν ἕνα νέον.

— Καὶ ποῦ θὰ ὑπάγῃς νὰ κατοικήσῃς; ὑπέλαθεν ὁ Αλφρεσάνζ.

— Ἐδῶ, μαζὶ σου, θὰ μεῦ βάλουν ἕνα κρεβάτι τὸ ἐσπέρας εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον· δὲν χωρίζομαι πλέον ἀπὸ σέ· πρέπει ἂν θελήσουν καὶ πάλιν οἱ ἀντίπαλοί μας νὰ ἐπαναλάβουν τὰς ἐχθροπραξίας, νὰ εἴμεθα μαζὺ διὰ νὰ ὑπερασπισθώμεν.

— Αὐτὸ εἶνε καλόν, καὶ ἐγὼ δὲν ζητῶ ἄλλο ἀφ' οὗ εἶχα ἀποδείξεις ὅτι ἤθελον νὰ τὰ βάλουν μαζὶ σου, δὲν μένω ἡσυχος ἐν ὧσφ δὲν σέ βλέπω πλησίον μου.

Καὶ ἐνῶ οἱ δύο φίλοι ὠμίλουν τοιοῦτοτρόπως, ὁ Μωροά ἀνοίχας τὸν ὁδοπορικὸν αὐτοῦ σάκκον ἐξήγαγε τετυλιγμένον χάρτην, περικεκλυμμένον ἐπιμελῶς ἐντός ἐτέρου.

— Ἰδοὺ, εἶπε τείνων αὐτὸν τῷ Αλφρεσάνζ, θὰ τὰ διαβάσῃς αὐτὰ ἀπόψε, σέ βεβαίως δὲ ὅτι εἶνε ἐνδιαφέροντα ὡς μυθιστόρημα καὶ ἀληθῆ ὡς ἱστορία.

Καὶ ἀφ' οὗ ὁ Λέων ἔλαβε τὸ χειρόγραφον.

— Τώρα ἂς ὑπάγωμεν νὰ εὕρωμεν τὸν κύριον Ζακεμαῖν, θὰ θυμώσῃ διὰ τὴν ἀπουσίαν μου.

— Καὶ τὸ χειρόγραφον αὐτό!

— Θὰ τὸ ἀναγνώσῃς, περίεργε, σχετίζεται ἐμμέσως μὲ τὸ χρυσοῦν φύλλον· εἶνε ἡ ὅλη καὶ ἀληθεστάτη ἱστορία τοῦ Γκὺ δὲ Βριάκ, κόμητος δὲ Κερμόρ, τοῦτέστι τοῦ «Πομπόννη». Μάθε ὅμως ὅτι εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτὴν ὑπάρχει καὶ τι κενόν, καὶ σοῦ τὸ λέγω ὅτι πιστεύω νὰ κατορθώσω νὰ τὸ συμπληρώσω.

Ὁ κ. Ζακεμαῖν ἂν καὶ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τι, ἐδέξατο ὁμῶς

προθυμότητα τὸν Μωροά, καὶ πᾶς τις ἔβλεπεν ὅτι ὑπερέχει-
 ρεν ἀνευρίσκων τὸν συντάκτην του.

— Καὶ τί ἐγράψατε διὰ τὸν «Ταχυδρόμον» κατὰ τὴν ἀ-
 πουσίαν σας ; τὸν ἠρώτησεν.

— Ἱστορικὴν μελέτην σπουδαιότεραν μυθιστορήματος·
 τὴν ἔλωκα νὰ τὴν ἀναγνώσῃ ὁ Λαφρεσάνζ, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ
 τὴν κρατήσῃ βεβαίᾳ πολὺ.

Τῇ ἐσπέρᾳ ὁ Μωροά ἐζήτησε νὰ κατακληθῇ ἐνωρίς, διότι
 ἦτο κουρασμένος, ὅθεν ἀπεσύρθη εἰς τὸ μέρος τοῦ καταλύματος
 τοῦ φίλου του, ὅπερ κατελάμβανε δι' αὐτόν. Ὁ Λαφρεσάνζ
 μείνας μόνος ἐξεδίπλωσε τὸ χειρόγραφον καὶ μόνος ἀνέγνωσε
 τὰ ἐξῆς :

Βίος καὶ ἔκτακτοι περιπέτειαι τοῦ Γκυ δὲ Βριάκ

Κόμπος δὲ Κερμόρ

ΠΟΜΠΙΟΝΝΗ

Οἱ Jean Bart, οἱ Tourville, οἱ d' Estrées καὶ οἱ Du-
 quense ἐστέφησαν ὑπὸ δαφνῶν ἐν τῷ πολεμικῷ ἡμῶν ναυ-
 τικῷ· καὶ τὸ ἐμπορικὸν ἡμῶν ναυτικὸν ἐκλείσει τὴν γαλλικὴν,
 σημαίαν διὰ τῆς τόλμης, τοῦ θάρρους καὶ τῆς γενναιότητος
 τῶν πολλῶν ἡρώων, εἴη ὁ Κάσαρ καὶ ὁ Δουγκέ Τρουέν, καὶ
 ὡς ἐκ τούτου περιήλθον εἰς ἀπόγνωσιν οἱ ἡμέτεροι ἐχθροί.

Καὶ ἕτεροι δ' ἐκλείσθησαν, ὧν τὰ ὀνόματα ἀγνοοῦνται σή-
 μερον, μολὶς δὲ ἡ ἱστορία μνημονεύει τοῦ ὀνόματος ἐνός τῶν
 φοβερωτέρων ἐκ τῶν ἡμετέρων καταδρομέων, ὅστις καθ' ὅλον
 αὐτοῦ τὸ καταδρομικὸν στάδιον, δὲν ἔπαυσε ζῶν ἐν μέσῳ πλεί-
 στων κινδύνων, ἀφοῦ τὸ ὄνομα ἐγένετο περίλαμπρον ἐν μέσῳ
 ἅπαντος τοῦ ναυτικοῦ ἡμῶν πληθυσμοῦ.

Ὁ ἥρωας οὗτος, οὗ τὸ ἀληθές ὄνομα εἶνε Γκυ δὲ Βριάκ, κό-
 μης δὲ Κερμόρ, ἐγένετο γνωστότερος μὲ τὸ ψευδώνυμον Πομ-
 πόννης. Θὰ εἴπωμεν δὲ μετ' ὀλίγον πῶς ἐπήγαγε τοῦτο.

Ὁ Γκυ δὲ Βριάκ ἐγεννήθη ἐν Λάνδ-Κούρτ τὴν 15 Νοεμ-
 βρίου 1659 ἐν κτήματι ἀνήκοντι εἰς τὴν οἰκογένειάν του,
 κειμένῳ δὲ οὐ μακρὰν τοῦ Σαίν-Μαλώ.

Ἐν μικρᾷ ἡλικίᾳ στερηθεὶς τῶν γονέων του, παρεδόθη εἰς
 τὰς φροντίδας ἐνός θεῖου του πρὸς μητρός, τοῦ ἱππότη δὲ Κερ-
 γάλεν, τραχυτάτου καὶ ἀηδεστάτου πάντων τῶν ἐν τῇ Βρε-
 τανῇ ἀνθρώπων, ἔτι δὲ καὶ τῶν τοῦ μεγάλου βασιλεῖος τῆς
 Γαλλίας καὶ τῆς Ναβάρρας.

Κάκιστα ἐβίου ὁ ἀνεψιὸς παρὰ τῷ ἱππότη δὲ Κεργάλεν,
 καὶ εἰς τὸν χαλεπὸν τοῦτον βίον οὐκ ὀλίγον συνετέλει καὶ ἡ
 σύζυγος αὐτοῦ Ἰζολίνα, δυσκολωτάτη καὶ ἀηδεστάτη γυνή.

Διηγούνται ὅτι ὅτε ἱππότης καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ, ἐπειδὴ
 δὲν ἦσαν πλούσιοι, ἐφθόνουν τὰ μέγιστα τὸν ἀνεψιὸν αὐτῶν,
 ὅστις ἐμελλέ ποτε νὰ γίνῃ οἰκογενειάρχης καὶ χωροδεσπότης
 τῆς Λάνδ-Κούρτ, τῆς Vills es'Coq καὶ ἄλλων τόπων, καὶ
 δὲν ἦτο δύσκολον νὰ παραδεχθῇ τις ὅτι ὁ ἱππότης ἐπωφθαλ-
 μία τὴν περιουσίαν τοῦ κηδεμονευομένου του καὶ ὅτι ἦτο δια-
 τεθειμένος τὰ πάντα νὰ πράξῃ ὅπως ἰδιοποιηθῇ αὐτήν.

Ὁ νέος Γκυ δὲν ἀπέβλεπε πολὺ εἰς τὴν περιουσίαν του,
 καθόσον ἄλλαι ιδέαι πρυτανεύουσιν ἐν τῇ ἡλικίᾳ ταύτῃ ἢ αἱ
 χρηματικά, καὶ δὲν ἐνόει πολὺ τοὺς σκοποὺς τοῦ θεῖου του,
 ἀλλὰ καὶ δὲν ἐνόει ὅτι ἄλλος τις θὰ ἐτόλμα νὰ ἐγείρῃ χεῖρα
 κατ' αὐτοῦ· διὸ κατεπλάγη ἡμέραν τινὰ ἰδὼν τὸν θεῖόν του
 τολμήσαντα νὰ κακώσῃ αὐτόν, ὅθεν ἀγανακτήσας περιήγαγε
 τὸν θεῖον εἰς τὴν ἀδυναμίαν νὰ κάμῃ τὸ ἐλάχιστον κίνημα.

Ἡ κυρία Ἰζολίνα ἔδραμεν εἰς βοήθειαν τοῦ συζύγου καὶ οἱ
 ὀζῶδεις αὐτῆς δακτυλοὶ ἐνεπήγησαν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ
 παιδίου.

— Εἶσθε γυνή, θεῖα μου, τῇ εἶπε, καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ κάμω
 τίποτε ἐναντίον σας· δὲν θέλω ὅμως νὰ μ' ἐγγίσῃ κανεὶς, καὶ
 ἐὰν ὁ κύριος— τοιοῦτοτρόπως ἀπεκάλει τὸν ἱππότην, ὅστις ἡ-
 φρίζεν ἰσχυρῶς κρατούμενος— τολμήσῃ καὶ πάλιν νὰ με κτυ-
 πῇ, τότε θὰ λησμονήσω καθόλου τὴν συγγένειαν, τὴν ὁποίαν
 ἔχω μὲ αὐτόν καὶ θὰ ἔλθω εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ λησμονήσω
 καὶ τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν.

Καὶ ἀφείς τὸν θεῖόν του, ἠνάγκασεν αὐτόν νὰ καθίσῃ ἐν με-
 γάλῃ θρονίῳ, ἐνθα ὁ ἱππότης ἐζήτησε νὰ καταπνίξῃ τὸν θυ-
 μόν του.

Ἄλλ' ὁ τοιοῦτος βίος δὲν ἦτο πλέον δυνατὸς ἐν Λάνδ-
 Κούρτ. Ρητέον δ' ὡσαύτως ὅτι ὁ Γκυ δὲ Βριάκ ἦν ἀνολόγως
 τῆς ἡλικίας του ρωμαλεώτατος καὶ δεξιὸς εἰς τὰς ἀσκήσεις
 τοῦ σώματος, θηρεύων ἤδη ἀγρούς καὶ λύκους ἀνὰ τὰ ὄρη
 καὶ τὰς χέρσους, κολυμβῶν ὡς ἰχθὺς καὶ διεσθύνων μακρὰν
 πρὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ράγκου ποταμοῦ ἰδίαν λέμβον μετὰ τῆς
 αὐτῆς δεξιότητος καὶ ἀσφαλείας, μεθ' ἧς καὶ γέρων ναυαγός.

Τὸν Γκυ δὲ Βριάκ εἴλκυε πρὸ παντός ἡ θάλασσα, ἡ
 θάλασσα ἣτις ἦτο πατρίς του καὶ ἐμελλε νὰ τῷ γίνῃ
 ποτὲ κτήμα πολλῷ εὐρύτερον τοῦ τῆς Λάνδ-Κούρτ. Ἡ
 θεῖα Ἰζολίνα, ἣτις πράγματι ἦτο ἅπληστος καὶ μοχθηρά,
 οὐδόλως ἐζήτηε ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἐλπίδα τῆς, ὅτι δηλαδὴ ἡ
 θάλασσα θὰ ἐλάμβανε ποτε τὸν καλὸν αὐτῆς ἀνεψιὸν καὶ θὰ
 τὸν ἐφύλαττεν. Ἡ κυρία Ἰζολίνα ὅμως ἠπατάτο κατὰ τὸ
 ἥμισυ.

Ἐν Σαίν-Μαλώ, ἐν τῷ λιμένι καὶ πανταχοῦ τῶν πέριξ
 ναυτικῶν τόπων ὁ Γκυ δὲ Βριάκ ἦτο γνωστός.

— Θὰ γείνη ἐξαίρετος ἀξιωματικός, ἔλεγον παντοῦ ὅταν
 τὸν ἔβλεπον νὰ διασχίζῃ τὴν θάλασσαν εἰς ὅποιονδήποτε
 καιρὸν μὲ τὸ μικρὸν του πλοῖον.

Ἐκ τῶν ναυτικῶν, οἵτινες προέλεγον τὸ μέλλον τοῦ νεαροῦ
 Γκυ πρῶτος ἦν ὁ κ. Βλαϊμβίλ πλοίαρχος τοῦ ἐμπορικοῦ ναυ-
 τικοῦ, οἱ δὲ τρόποι τοῦ Βλαϊμβίλ τούτου καθίσταντο ἀπό τι-
 νος μυστηριώδεις.

Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ἤρξατο νὰ ναυπηγῇται ἐν τῷ ναυ-
 πηγίῳ τοῦ Σαίν-Λουνέρ ὠραῖον καταδρομικὸν βρίκιον, ὀνο-
 μασθὲν "Αργος, τὸ δὲ βρίκιον τοῦτο εἶχεν εἴκοσι θυρίδας, ὑπό-
 θεν θὰ προέκυπτον 20 τηλεβόλα τῶν 18, ἀτινα ἐνούμενα εἰς
 τέσσαρα ἄλλα ἀπετέλουν φοβερὸν πυροβολικόν.

Περιπλέεν ὁ κ. Βλαϊμβίλ, ὅστις ἐπεσκέφθη ἤδη πολλάκις
 τὰς πέντε ἡμέρας, ἐμίσθωσεν ἐκ διαφόρων μερῶν ἑκατὸν εἴ-
 κοσι ναύτας παντὸς ἔθνους· ὑπῆρχον ἐν αὐτοῖς Ἰταλοί, Ἰσπα-
 νοί, Μελιταῖοι, Ἕλληνες, Ἀραβες καὶ ὅχι ὀλίγοι ἐκ Βρετα-
 νης, ὧν τινὲς δὲν διετέλουν εἰς ἀγαθὰς πρὸς τὴν δικαιοσύνην
 σχέσεις· ἐνὶ λόγῳ ὑπῆρχον ταῦτα ἐκ πάσης χώρας ἐκτὸς τῶν
 Ἀγγλῶν. Οἱ νεοσύλλεκτοι οὗτοι συνηθροίζοντο κατὰ μικροὺς
 ὁμίλους ἐν τοῖς πέριξ τοῦ Σαίν-Μαλώ καὶ τοῦ Σαίν-Σερβάν,
 οἱ δὲ ἄρχοντες τῆς πόλεως ἤρχισαν ν' ἀνησυχῶσι σφόδρα, διότι
 τὸ πλῆθος ἐκεῖνο, ἐνωρὶς ἔλθόν διεχέτο εἰς τὰ παρὰ τὸν λι-
 μένα ἐστιατόρια καὶ εἰς οἰκωπώλεια καὶ παρεδίδετο εἰς θορυβώδεις
 εὐωχίας ἀποληγούσας εἰς ἐρίδας καὶ ρήξεις, τελευτώντας τα-
 κτικῶς εἰς ἀλληλοκτυπήματα.

Οἱ ἄρχοντες ἔκαμν παραστάσεις πρὸς τὸν κ. Βλαϊμβίλ, ὅς-
 τις ἀπεκρίνατο ὅτι θ' ἀπήλασσε ἐντὸς μικροῦ τὴν πόλιν τοῦ
 στρατεύματος ἐκεῖνου, καὶ ἐξηκολούθησαν περιφερόμενοι ἀνὰ
 τὴν πόλιν, μεθύσκοντες, θωπεύοντες ἢ καὶ ἀνακόπτοντες τὸν

δρόμον τῶν κορασιῶν καὶ τῶν γυναικῶν, δέροντες τοὺς συζύγους καὶ τοὺς πατέρας καὶ ἐν συντομίᾳ ἐμπνέοντες τὸν πανικὸν καὶ εἰς τὰς δύο πόλεις Σκίν-Μαλὼ καὶ Σκίν-Σερβάν.

Ὁ ἐφοπλισμὸς τοῦ Ἀργου προὔχρει, καθόσον ὁ ἐφοπλιστὴς Βλαϊμβίλ ἐπεδίωκε τοῦτον δραστηρίως, εἰς δὲ τοὺς περιέργους οἰτινὲς ἡρώτων αὐτὸν εἰς τί ἦτο προωρισμένον τὸ πλοῖον, ἐκεῖνος ἀπεκρίνετο πάντοτε ἐκπέμπων κατὰ πρόσωπον αὐτῶν καπνὸν ἐκ τῆς καπνοσύριγγος τοῦ καὶ λέγων :

— Θὰ ἐπιδεθῶ εἰς τὸ ψάρευμα τῆς μουρούνας.

— Ἀλλὰ τὰ τηλεβόλα καὶ τὸ στράτευμα;

— Ὅσας προφυλάξεις καὶ ἂν λάβῃ κανεὶς δὲν εἶνε ἐπαρκεῖς· ἐνδέχεται ν' ἀπαντήσωμεν πειρατὰς.

Καὶ οὐδεὶς μὲν ἐπίστευεν εἰς τὰς μυθῆνας καὶ εἰς τοὺς πειρατὰς, ἀλλ' οἱ περίεργοι ἤρκουντο εἰς τὸ λεχθέν, καθόσον ὁ κ. Βλαϊμβίλ δὲν ἦτο φιλοφρονητικὸς τοὺς τρόπους.

Ἡμέραν τινὰ μετὰ μεσημβρίαν ὁ πλοίαρχος ἐκάθητο ἐμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου τοῦ Ἀνθου τοῦ κρίνου, οὗ τὸ ἐμβλημα ἐκ λευκοσιδήρου μὲ τὰ ἐθνόσημα τῆς Γαλλίας ἐκινεῖτο φερόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, καὶ ἔπινεν ἀφρίζοντα μηλίτην παρατηρῶν τοὺς ἐργαζομένους ναύτας, ὁ δὲ Ἀργος ἐκυμαίνετο ὀλίγον μακρὰν. Ἀπὸ καιροῦ δ' εἰς καιρὸν μετέδιδε διαταγὴν τινα ἐπακριβῶς ἐκτελουμένην. Ὁ κ. Βλαϊμβίλ δὲν εἶχε παρατηρήσει νέον τινὰ, παιδίον ἀκόμη, ἐν δισταγμῷ πηγαινοερχόμενον καὶ ἐναλλάξ αἰρόντα τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ πλοίαρχου καὶ ἐπὶ τοῦ πλοίου του. Ἐν τούτοις τοῦ νέου πλησιάζαντος ἔτι μᾶλλον πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἐστιατορίου ὁ πλοίαρχος εἶδεν αὐτὸν καὶ πρῶτος :

— Καλὴ ἡμέρα, Βριάκ, τῷ εἶπε καθαρά, καθαρὰ, καλὰ εἶσαι, παιδί μου ;

Ὁ Γκυ δὲ Βριάκ, ὁ ἡμέτερος ἥρωας, ἠρυθρίασεν ἄχρις ὤτων.

Εἶχεν ἀρρενωπὸν τὸ ἦθος, φέρον ἀντὶ ξίφους στερεὸν ἐγχειρίδιον ἐν τῇ ζώνῃ, ἐκ δὲ τῆς φυσιογνωμίας ὁ πλοίαρχος ἐνόησε ὅτι θὰ ἦτο κατὰλληλος ναυτοστρατιώτης.

— Καὶ ποῦ πηγαινεῖς ἔτσι, Βριάκ ; ἠρώτησεν, ἀφοῦ τὸ παιδίον ἀπεκρίθη ἐν ψελλισμῷ εἰς τὸν χαιρετισμὸν του.

— Ἦλθα νὰ θαυμάσω τὸ πλοῖόν σας, πλοίαρχέ μου· μὰ τὴν ἀγίαν Βαρβάραν, δὲν εἶδα ἀκόμη μεγάλα πράγματα, ἀλλὰ εἶνε τὸ πλοῖον, καλλίτερον, ἀπὸ ὅσα εἶδα καὶ λαβαίνω τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὸ θαυμάσω.

Ὁ κύριος Βλαϊμβίλ ἐρρόφησε τετράκις ἢ πεντάκις ἐπαλλήλως τὴν καπνοσύριγγά του συνδεδεσὰς τὸ κίνημα τοῦτο δι' ἐκφραστικωτάτων «ὦ ! ὦχ !» ὑπερευχαριστημένους κατ' οὐσίαν ἐκ τῶν φιλοφρονητικῶν λόγων τοῦ παιδίου.

— Κάθισε, Βριάκ, παιδί μου, τῷ εἶπε λίαν ἐρασιμῶς, καὶ πῆ ἐνὰ ποτήρι μηλίτην, εἶνε γλυκύς σὰν τὸ μέλι, καὶ δυνατός σὰν τὸ κρασί. Δὲν σ' ἐρωτῶ τί νέα φέρεις ἀπὸ τὸν θεῖόν σου τὸν ἱππότην, οὔτε ἀπὸ τὴν θεῖαν σου Ἰζολίναν, διότι νομίζω ὅτι ἔχεις συγγενεῖς, οἱ ὅποιοι δὲν διαφέρουν ἀπὸ ἐχθρούς. Καὶ ὅμως σὺ εἶσαι καλὸ παιδί. Βριάκ, ἦμουν φίλος τοῦ πατρός σου ; ἀπέθανε πολὺ νέος. Ἦτο πολὺ καλὸς ἄνθρωπος καὶ πολλὰς φορές μοῦ εἶπεν ὅταν τοῦ διηγούμην τὰ ναυτικὰ κατωρθώματά μας καὶ τὰ κέρδη τὰ ὅποια ἀπελαμβάνομεν ἀπὸ τὰ φορτία τοῦ ξύλου τοῦ ἐθένου : «Βλαϊμβίλ, ἐὰν ἐξακολουθήσῃς καὶ δὲν προσέξῃς, θὰ σὲ κρεμάσουν εἰς τὸ κατάρτι»· ἤπατατο ὅμως ὁ καλὸς ἄνθρωπος, διότι δὲν εὗρεκα ἀκόμη

κανένα νὰ μὲ κρεμάσῃ ... αἱ ! αἱ ! καὶ δὲν πιστεύω ὅτι θὰ γείνη αὐτὸ τόσον γρήγορα.

— Ἀλλὰ δὲν κρεμοῦν τοὺς καταδρομεῖς, κύριε Βλαϊμβίλ, ἀνταπήντησεν ὁ Γκυ.

— Καλὰ λέγεις, κύ, δὲν κρεμοῦν τοὺς καταδρομεῖς· δὲν εἰζεύρω ποῦ ἔχω τὸ κεφάλι μου, αὐτὸ τὸ ποτὸν μ' ἔκαμε νὰ εἰπῶ ἀνοησίας ... Τὸ λοιπὸν, παιδί μου, σοῦ ἀρέσει ὁ Ἀργος ;

— ὦ ! ναί, πλοίαρχε.

— Καὶ στοιχηματίζω μάλιστα ὅτι μὲ εὐχρίστησίν σου θὰ ἔκνες ἐν ταξεῖδι μὲ αὐτόν.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ νέος Γκυ ἤνωσε τὰς χεῖρας, καὶ ἀνέκραξεν ἀνατείνας τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸν οὐρανόν :

— Αὐτὸ εἶνε ἡ καλλιτέρα μου ἐπιθυμία, πλοίαρχε.

Ὁ Βλαϊμβίλ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ναί, ναί, γνωρίζω ὅτι ἀπὸ τώρα εἶσαι καλὸς ναύτης, Βριάκ, εἶσαι γεννημένος διὰ τὴν θάλασσαν, παιδί μου. Ἐξ ἄλλου μὲ τὸν θεῖόν σου δὲν πρέπει νὰ περνᾷς καλὰ, χωρὶς νὰ λογαριάζωμεν τὴν κυρὰν Ἰζολίναν, τὴν ὅποιαν, τὸ λέγω ἐλευθέρως, δὲν τὴν ἤθελα οὔτε εἰς πλοῖόν μου.

Ὁ κ. Βλαϊμβίλ ἦτο τόσον ἐράσμιος, ὥστε ὁ Γκυ ἀναθαρρήσας κατήντησε μέχρι νὰ τῷ εἴπῃ τὸν μύχιον αὐτοῦ πόθεν.

— Ἀχ, πλοίαρχε, ἀνέκραξε, νὰ ἐτολμοῦσα.

— Λέγε, παιδί μου.

— Εἰς τὸ χέρι σου εἶνε νὰ μὲ κάμετε εὐτυχῇ.

— Πῶς ;

— Ἐὰν μὲ δεχθῆτε ... ὦ ! ὅπως θέλετε, σὰν ἀπλοῦν ναυτοπαιδα, ὡς μαθητὴν τοῦ πρωράτου.

Ὁ Βλαϊμβίλ ἐμόρφασεν.

— ὦ ! πολὺ τρέχεις, Βριάκ ! δὲν συλλογίζεσαι λοιπὸν ὅτι ὁ θεῖός σου ὁ ἱππότης εἶνε κηδεμών σου, καὶ ὅτι εἰμποροῦν νὰ μὲ κατακρίνουν ὅταν ἐπιστρέψω ἀπὸ τὸ ταξεῖδι, διότι σ' ἐπῆρα μαζὶ μου ; Ὅχι, δὲν εἶνε δυνατόν αὐτό, Βριάκ μου, καὶ λυπούμαι, διότι θὰ γείνης καλὸς ναυτικὸς καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγα ἔτη θὰ εἰμπορῇς νὰ ὠφελῇσαι πολλὰ, ἀφοῦ ἔγῃς ἐνὰ πλοῖον σὰν τὸν « Ἀργον ».

Ὁ νέος Γκυ ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν, κατεντροπιασθεὶς, τόσον ὥστε ὁ Βλαϊμβίλ τὸν ἐλυπήθη.

— Ἰσως ὑπάρχει τρόπος νὰ διορθωθῶν ὅλα, δὲν πρέπει νὰ βιαζώμεθα τόσον πολὺ, παιδί μου, ζήτησε ἀπὸ τὸν θεῖόν σου ἄδειαν, καὶ ἴσως δὲν σοῦ τὴν ἀρνήθῃ.

Ὁ Γκυ δὲ Βριάκ οὐδὲ κἂν νὰ σκεφθῇ ἤθελεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ τι, οἰονδήποτε, πρὸς τοῦ ἱππότου, διότι ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ τὸ ἀπέκρουε παρευθὺς μὲ ὅλον τὸν πόθεν τὸν ὅποιον εἶχεν ἐνδομύχως ὁ θεῖός του ν' ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ. Διὸ κινήσας περιλύπως τὴν κεφαλὴν ἀπεσύρθη εὐχαριστῶν τῷ Βλαϊμβίλ.

Ὁρθῶς ἐσκέπτετο ὁ παῖς ὅτι ὁ θεῖος αὐτοῦ θ' ἀπέστεργε τὴν αἵτησίν του· καὶ μὲν ἐπεθύμει ὁ ἱππότης ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ ἀνεψιοῦ του, ἀλλ' ἡζίου τοῦλάχιστον νὰ διασώσῃ τὰς ἐπιφανεῖας, διότι οὐδέποτε οἱ εὐγενεῖς τῆς Βρετάνης θὰ συνελθῶν τῷ θεῷ ὅτι ἐνεπιστεύθη τὸν ἀνεψιὸν αὐτοῦ εἰς τὸν Βλαϊμβίλ καὶ θὰ συνέβαινε τοῦτο, βεβαίως, διότι ὁ πλοίαρχος Βλαϊμβίλ ἀπήλαυε κακίστης φήμης. Ἐλεγεν ἑαυτὸν ἐμπροσφλοίαρχον, καὶ ἦτο πράγματι τοιοῦτος, ἀλλ' ἦτο καὶ καταδρομεύς, καὶ ἔτι πλέον ἐνίοτε πειρατής, διότι μεγάλως

κατηγορεῖτο ὅτι δὲν ἐποιεῖτο τὴν προσήκουσαν διάκρισιν τῶν σημαιῶν τῶν πλοίων ἅτινα πελαγοδρομῶν κατεδίωκεν.

Ἐν τούτοις ὁ ἐφοπλισμὸς τοῦ « Ἀργού » προύχῳρει καὶ μετὰ τινος ἡμέρας θὰ ἦτο κατὰ πάντα ἑτοιμος, ἐκυμάνετο δὲ νῦν ἡγκυροβολημένος ἔμπροσθεν τοῦ πύργου Qhiquen-grogne.

Ἡ πόλις ἦτο ἡσυχος, διότι οἱ 120 ναῦται, ἐπέβησαν τοῦ βρικήου ὅπερ ἦν ἑτοιμον πρὸς ἀπόπλουν, ἀνέμενε δὲ μόνον εὐνοϊκὸν ἄνεμον· οὗτος δὲ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπέλθῃ, διότι μετ' αὐτοῦ πολὺ ἤρχισε νὰ πνέῃ νοτιοανατολικός. Ὁ « Ἀργος » ἀνεπέτασσε τότε τὴν ἀνθοκόμητον σημαίαν του· ἐχαιρέτισεν αὐτὴν διὰ τριῶν κανονιοβολῶν, τῶν ἑκατὸν εἴκοσι ναυτῶν ἀνευφημούντων ἐν τῇ ἰδίᾳ ἑκάστος γλώσσει, καὶ παραπλεύσας τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Γροῦν, διαπλεύσας τὰς νήσους Ghausay καὶ Granville καὶ τὸ στενὸν Gubrneseay ἀφῆκε τὴν νῆσον Ὁρινύ, καὶ διαβάς τὴν Raz Blanchard ἀφῆκε πρὸς τὰ δεξιὰ τὸ ἀκρωτήριον Hague.

Νῦν εὐρίσκετο ἐν τῷ πελάγει καὶ ἐν τόποις ἀγνώστοις. Ὁ Βλαϊμβίλ περιεπάτει ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὑπερχαίρων, διότι τὸ πλοῖόν του ἦτο ταχύπλουν, ὅτε αἶφνης ἀπέσυραν τὴν προσοχὴν του κραυγαὶ καὶ ἀρὰ ἀναμειγμέναι μετὰ καγχασμῶν, οἵτινες προήρχοντο ἀπὸ τοῦ πληρώματος. Ἐπὶ τοῦ πλοίου ὁ Βλαϊμβίλ δὲν ἦτο προσηνής, ἐμελλε δὲ νὰ ἐρωτήσῃ ἐπιτακτικῶς πόθεν προήρχετο ὁ θορύβος ἐκεῖνος, ὅτε ἔστη αἶφνης, ἀφίει κραυγὴν ἐκπληξέως.

Αἰτία τοῦ ἀπεριγράπτου ἐκεῖνου θορύβου, ὡς ἐνόησε βεβαίως ὁ ἀνιχνώστης, ἦν ὁ Γκυ δὲ Βριάκ, ὃν ἀνεκάλυψαν ἐν τῷ μυθῷ τοῦ κύτους κεκρυμμένον ἀνὰ μέσον δύο βαρελίων κατρακίου.

Ὡς ἀνήγγειλε καὶ προεῖδεν ὁ νέος θεῖός του ὁ ἱππότης ἡρηνήθη τὴν ἄδειάν του εὐθὺς ὡς τῷ εἶπεν ὅτι ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ διὰ πλοίου, μάλιστα μὲ τὸν Βλαϊμβίλ, ἀλλ' ὁ βίος ὃν παρὰ τοῖς συγγενεῖσι διήγεν ἐν Λάνδ-Κούρτ καθίστατο ἀφόρητος, τὸ τραχὺ πρόσωπον τῆς θείας του Ἰζολίνας τῷ ἐνέπνεεν ἀκατανίκητον ἀποστροφήν, ὡς καὶ οἱ ὀζώδεις αὐτῆς δάκτυλοι, οἵτινες συχνότατα κατέπιπτον ἐπ' αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἀπεφάσισε ν' ἀποδράσῃ ἐκ τῆς οἰκίας, ἐξ ἐνδὸς μὲν ἀγαπῶν τὴν θαλάσσαν, ἥτις ἔσυρεν αὐτὸν ὡς μαγνήτης, ἐξ ἄλλου δὲ ἐπιθυμῶν ν' ἀποφύγῃ ὅσα ὑφίστατο. Διὸ ἐγγιζούσης τῆς νυκτὸς εἰσέδυ ἐντὸς λέμβου φορτωμένης βαρέλια οἴνου καὶ ρακῆς, ἐνῶ ὁ « Ἀργος » ἦτο ἀκόμη ἡγκυροβολημένος, καὶ διὰ τινος καταπακτῆς εἰσεχώρησεν εἰς τὸ κύτος, ἵνα μὴ δὲ ἀπὸσπῇ ἐκ πείνης, ἔφερε μετ' αὐτοῦ ὀλίγα διπύρα καὶ κολοκύνθην πλήρη ὕδατος, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἔζησεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καταστέλλων τὴν πείναν καὶ μὴ καταδαπανῶν τὰ τρόφιμα, ἕως οὗ κατὰ τύχην τοῦ πλοίου κυλινδουμένου ὀλίγον καὶ ἀποφασισθέντος νὰ μετακινήθῃ τὸ ἔρμα, ἐνῶ μετετοπίζοντο δύο βαρέλια κατρακίου, ἀπεκαλύφθη ὁ κεκρυμμένος δυστυχῆς Γκυ.

Τίς ἦτο ὁ μικρὸς ἐκεῖνος καὶ τί ἔκρινεν ἐκεῖ;

Εἰς τὰς κραυγὰς τῶν ναυτῶν προσέδραμε μέρος τοῦ πληρώματος.

— Μὴ μὲ πειράζετε! ἀνέκραξεν ὁ Γκυ δὲ Βριάκ, ἀνασπᾶς τὸ ἐγχειρίδιόν του καὶ λαβὼν ἀμυντικὴν θέσιν, μὴ μὲ πειράζετε, διότι σὰς καρφόνω!

Καὶ οἱ ναῦται ἤρχισαν νὰ γελῶσι βλέποντες τὸν νέον ἀ-

τρόμητον καὶ ἀτάραχον· εἰς ὅμως αὐτῶν προύχῳρησε μολαταῦτα, ἀλλ' ἔλαθε πληγὴν κατὰ πρόσωπον, τότε δὲ ἐπέπεσον οἱ λοιποὶ κατὰ τοῦ Γκυ, ὅστις ἤρχισε νὰ πλήττῃ διὰ τῆς αἰχμῆς καὶ τῆς λαβῆς τοῦ ἐγχειριδίου.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ μάλιστα ὁ πλοίαρχος Βλαϊμβίλ παρενέβη, ὁ δὲ Γκυ δὲ Βριάκ, ἀκούσας τῆς φωνῆς αὐτοῦ, μετ' εὐκαμψίαις πιθήκου ὤρμησεν ὑπεράνω τῶν ἀντιπάλων του καὶ ἀνελθὼν ἐν τάχει τὴν κλίμακα ἐφθασε πλησίον τοῦ Βλαϊμβίλ.

Οὗτος ἰδὼν αὐτὸν τοσοῦτον ἡγανάκτησεν, ὥστε ἀφῆκεν ἐκ τοῦ στόματος τὴν καπνοσύριγγα, ἥτις πεσούσα χαμαὶ συνετρίβη εἰς μυρία τεμάχια, καὶ ἔβαλε κραυγὴν ἐκπληξέως, συνοδευθεῖσαν, ὡς εὐνόητον ὑπὸ φοβερᾶς βλαστημίας.

Οἱ ναῦται ἔδραμον νὰ συλλάβωσι τὸν νέον, ἀλλ' ὁ Βλαϊμβίλ τείνας τὴν χεῖρα εἶπε προσεκτικῶς:

— Σταθῆτε.

Οἱ ναῦται ἐστάθησαν, ἀλλὰ τὸ πλήρωμα ὅπερ ἐστασίασεν ἤδη ἔβαλε φοβερὰν κραυγὴν.

— Ὅποιος σαλεύσει, εἶπεν ὁ Βλαϊμβίλ, σύρας πιστόλιον, θὰ τὸν φονεύσω καὶ θὰ χρησιμεύσῃ γιὰ δόλωμα εἰς ταῖς φάκασι.

Εἶτα δὲ στραφεῖς πρὸς τὸν νέον:

— Λοιπὸν τὸ εἶπες καὶ τὸ ἔκαμες, μικρὲ μου Γκυ· ἡθέλησες καλὰ νὰ ἔλθῃς καὶ ἡλθες· πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ. Δὲν θὰ ὑποφέρῃς ἐδῶ, παιδί μου, καὶ θὰ ἰδῇς ἐν τῷ φαγητῷ τοῦ πλοίου μας ὁμοιάζουν μὲ τὰ φαγητὰ τῆς κυρᾶς Ἰζολίνας.

Καὶ ἐπὶ τούτοις ἔπαυσεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁ λόγος.

Κατ' οὐσίαν ὁ Βλαϊμβίλ ἀφορμὴν μόνον εἴηται διὰ νὰ κρατήσῃ μετ' αὐτοῦ τὸν Γκυ, τὰ δὲ πράγματα ἐφαίνοντο ὅτι ἔβαινον κατ' εὐχὴν, ὅτε ἀνέβη αἶφνης ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὁ ναῦτης ὁ τὴν πληγὴν παρὰ τοῦ παιδὸς κατὰ πρόσωπον λαβὼν· ἐπειδὴ δὲ ἡ πληγὴ αὕτη ἐπροξέει τῷ τραύματι πόρους, ἐπορεύθη πρὸς τὸν μάγειρον τοῦ πλοίου, ὅστις τῷ εἶπε νὰ τὴν πλύνῃ μὲ ρακὴν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐθεώρησε καλλίτερον ἀντὶ τούτου νὰ πῇ τὴν ρακὴν, ἐπὶ δὲ τόσον ὥστε μετὰ τὸν ἐπανειλημμένον τοῦτον « γαργαλισμὸν » ἐξαλίσθη ἀρκούντως εἰς βαθμὸν νὰ μὴ ἀναχαιτισθῇ ἀπέναντι τοῦ πλοίαρχου, οὐδὲ νὰ σεβασθῇ τὴν παρουσίαν αὐτοῦ· θείας δὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Γκυ.

— Ἄ! εἶπεν, ἀγρίως γελάσας, νὰ τος ὁ μικρὸς ὁ ὑπῆτος μ' ἐκτόπησε· τώρα θὰ τὸν κρεμάσω μὲ τὰ χεῖρά μου εἰς τὸ μεγάλο κατάρτι.

Ὁ Βλαϊμβίλ ἐγνώριζε τὸ ποιὸν τῶν ἀνθρώπων του. Πράγματι δὲ ὅποιοι τινες ἦσαν οὗτοι· ὁμιλος κακούργων· ἐκεῖνος δὲ ὅστις ἐτόλμα νὰ ὁμιλῇ τοιοῦτοτρόπως ἐνώπιον αὐτοῦ ὠνομάζετο Ποντὰκ καταγόμενος ἐκ Προβηγκίας καὶ ὢν μεσθηρὸς, ἀλαζών καὶ ἄγριος. Ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὠτίου μέχρι τῆς παρεῖας τὸ αἷμα ἔρρεεν ἐπὶ τοῦ ὤμου.

— Ἐμπρός, μικρὲ, εἶπε θείας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Γκυ, τώρα θὰ σὲ κάμω νὰ κρεμάσῃς τὴν γλώσσαν σου.

— Ναί, ναί, ἀνεβόησε τὸ πλήρωμα, ἐπληγώσας τὸν Ποντὰκ καὶ πρέπει νὰ τὸν κρεμάσωμεν.

— Ὡ! σταθῆτε παλληκαριά μου, εἶπε προσεκτικῶς ὁ Βλαϊμβίλ, νομίζω ὅτι θὰ παθώμεν, ἂν κρεμάσωμεν αὐτὸν τὸν μικρὸν ὁ ὅποιος ἦλθεν ἐδῶ νὰ μᾶς-ζητήσῃ ἄσυλον. Δότε τους ἀπὸ μίαν ναυτικὴν μάχιαν καὶ θὰ ἰδῇτε ὅτι ὁ Γκυ δὲ Βριάκ ὅσον καὶ ἂν εἴνε μικρὸς ἤξευρε νὰ τὴν μεταχειρισθῇ.

Ἡ πρότασις αὕτη εἰσηκούσθη μετὰ καγχασμῶν καὶ ζητωκραυγῶν, διότι ὁ Ποντὰκ εὐρωστος καὶ εὐκίνητος ὢν ἐμελλε προφανῶς νὰ διαμελίσῃ τὸν μικρὸν ἀντίπαλόν του.

Τῇ διαταγῇ τοῦ Βλαϊμβίλ ἐδόθη εἰς ἕκαστον αὐτῶν ναυτική μάχαιρα, ὅπλον φοβερόν καὶ πλατύστομον μετὰ δερματίνης χειρίδος, λαβὼν δ' αὐτὴν ὁ Γκυ ἐγένετο αἰφνης κατωχρὸς καὶ εἶτα κατέρυθρος, καὶ μεθ' ὁρμῆς κινήσας αὐτὴν περιστροφικῶς ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς καὶ ταχὺν διαγραφὰς κύκλον ἔλαθε θέσιν, ἐνῶ οἱ ἐμπληκτοὶ ναῦται παρεμέριζον ἐν σπουδῇ ἵνα μὴ πληγωθῶσιν· ὁ δὲ Ποντὰκ μετὰ διαταγμὸν ἔλαθεν ἐπὶ τέλους ἀμυντικὴν θέσιν ἐπιμακρυρόμενος θεοὺς τε καὶ θαίμονας καὶ τοὺς διαθόλους, ὅτι δὲν ἔπταιεν αὐτός, ἀλλ' ὅτι ἦτο ἡναγχασμένος νὰ διαμελίσῃ αὐτὸ τὸ παληόπαιδο.

Ἀλλ' ὁ Βριάκ δὲν ἐφάνετο τὸ παράπαν διατεθειμένος νὰ ἀφήσῃ ἵνα διαμελισθῇ, διότι ἐὰν δὲν ἦτο τότε ὁ Γκυ περὶ δυνατὸς εἰς τὰ γράμματα, ἐγνώριζεν ὅμως νὰ χειρίζηται καλῶς τὸ ξίφος. Τοῦτο κατενόησεν ὁ Ποντὰκ ἀπὸ τῶν πρώτων διαξιφισμῶν, καθ' οὓς ὁ μικρὸς Γκυ ἐφέρετο περὶ αὐτὸν ὡς τρελλὴ μυῖα, ἣν δὲν δύναται νὰ συλλαβῇ τις.

Ὁ Ποντὰκ ἔλαθε δύο νέας πληγὰς, τὴν ἑτέραν ἐν τῷ δεξιῷ ὠτίῳ, ὅπερ σχεδὸν ἀπεσπάρθη μόλις κρεμάμενος, τὸ δὲ πλήρωμα τασσόμενον νῦν ὑπὲρ τοῦ παιδίου ἐκραύγαζε :

— Μπράβο μπράβο, μικρέ.

Ἀφρίζων τότε ὁ Ποντὰκ ἐξ ἀγχανκτήσεως ἠθέλησε νὰ θέσῃ πέραν, καὶ ἔκαμε φοβερόν κίνημα διὰ νὰ διατρυπήσῃ τὸν μικρόν, οὗτος ὅμως ἐξέφυγε διὰ πλαγίου ἄλματός, ἐφορμήσας δὲ ὡς αἴλουρος καὶ τὸ ὅπλον του ἀρπάζας δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν κατήγεγεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ποντὰκ, ἣν διέσχισεν εἰς δύο.

Ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος ναύτης κατέπεσε παραχρῆμα, καὶ τὸ αἷμα καὶ ὁ ἐγκέφαλος διεχύθησαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

— Ρίψατέ μου τὸν εἰς τὴν θάλασσαν, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ Βλαϊμβίλ, καὶ σὺ Γκυ, ἀποτελεῖς μέρος τοῦ πληρώματος τοῦ «Ἀργου»· ἀλλὰ νὰ φέρεσαι καλά.

Ἡ σύστασις αὕτη ὅμως ἦτο περιττή, διότι ὁ Γκυ δὲ Βριάκ μεγάλως ἔχαιρε καὶ ὑπερηφανεύετο ὅτι εὐρίσκειτο ἐπὶ καταδρομικοῦ πλοίου, ὅτι ἀπετέλει μέρος τοῦ πληρώματος αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἦτο ἐπὶ τέλους ἀνὴρ.

Περιττὸν ὅλως ἀποβαίνει νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ ἀλίσια τῆς μυχίνης, περὶ ἧς ἔλεγεν ὁ πλοίαρχος, ἦτο ἀπλὴ προσποιήσις, καθόσον ἐξῆλθεν ἀπλούστατα εἰς καταδρομικοὺς πλοῦς ἀνὰ τὰ παράλια τῆς Ἀγγλίας, ἐνθα πολλὰς καὶ πλουσίαις ἔκαμεν ἀναιμωτεῖ λείας.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν τὰ γενόμενα δὲν ἦσαν σπουδαῖα, διότι τὰ ἀλίσκόμενα πλοῖα ἦσαν ἐμπορικά, ἅτινα ἅμα τῇ πρώτῃ προσκλήσει κατεβίβαζον τὴν σημαίαν ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀμύντης.

Ἐφ' ἑκάστου τῶν πλοίων τούτων ἐτίθετο ὡδεκάς ἀνδρῶν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἑνός, καὶ τοιουτοτρόπως ἡ λεία ἀπεστέλλετο εἰς Σαὶν-Σερβαν.

Σπουδαιότερα ὅμως πασῶν ἦτο ἡ λεία βρικίου ἐξ Ἰαμακῆς, «Στάγ» ὀνόματι, ἀποστελλομένου ἐκ Κιγκστόουν εἰς Λονδὶνον μετὰ φορτίου σακχαρώς, καφέ, κηκῶν καὶ ἄλλων ἀποικιακῶν εἰδῶν.

Τὸ πλοῖον τοῦτο παθὸν ὑπὸ τρικυμίας καὶ ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἡναγχάσθη νὰ προσορμισθῇ εἰς τὴν νῆσον Ρόκεν, ἐνθα

ἀνέμενον ἐπὶ δύο ἡμέρας εὐνοϊκὸν ἄνεμον, τοῦτο δὲ διέκριεν ὁ Βλαϊμβίλ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου τοῦ προσωρμισμένου.

Τὸ «Στάγ» τῷ ἔκαμε τὸ ῥμᾶτι, κατὰ τὴν εἰκονικὴν φρασολογίαν τοῦ Βλαϊμβίλ, ἀλλ' οὗτος κυριεύσας μετ' ἀνηκούστου τόλμης πλοῖον ἐκ Βεϋμούθης ἐν τῷ ὄρμῳ τῆς Ἀγγίας Ἐλένης καὶ δύο ἐκ Σουθαμπτῶνος λέμβους ἐν τοῖς παρλίαις τῆς νήσου Γουάιτ, ὡς ἐκ τῆς ἀντικαταστάσεως τῶν πληρωμάτων αὐτῶν καὶ πολλῶν ἄλλων ἀκόμη πλοίων, μόλις εἶχεν ἐν τῷ πλοίῳ τοῦ τὸν ἀπαιτούμενον ἀριθμὸν τῶν ναυτῶν πρὸς χειρισμὸν τοῦ πυροβολικοῦ του.

Ὁ «Ἀργος» πλέων ἐναντι τοῦ ὄρμου τῆς νήσου Ρόκεν ἐξέκένωσε δις τὰ τηλεβόλα του, ὡραίου ὄντος τοῦ καιροῦ καὶ τῆς ἡμέρας εὐηλίου καὶ ἐλαφρᾶς ἐπιπνεύσης βορείου αὔρας διήνυε δέκα καθ' ὄραν κόμβους, ἔχων ἀνεσταλμένον τὸ ἱστίον μόνον τῆς ἡλκακῆς καὶ ὅσον ἐνεστὶ συνεσταλμένον τὸν μεγάλον δόλωνα.

Ὁ Βλαϊμβίλ περιεπάτει ἐπὶ τοῦ καταστρώματος φρικωδῶς βλασφημῶν, διότι συνηθάνετο τὴν ἀδυναμίαν τῆς συλλήψεως τοιοῦτου μεγάλου πλοίου.

— Ὡ! ἀνέκραξεν ἰσχυρὰ τῇ φωνῇ, πλήττων τὸν πόδα, δὲν ὑπάρχει πρόπος, πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς τρελλὸς διὰ νὰ συμπλακῇ με' αὐτὸ τὸ πλοῖον· αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖς θὰ κοιμηθοῦν περὶ ἡσυχὰ τὸ ἐσπέρας αὐτό.

Καὶ ὁ πλοίαρχος στραφεὶς πρὸς τὸν πηδαλιούχον διέταξεν αὐτὸν νὰ στρέψῃ τὸ πλοῖον, καὶ ὁ «Ἀργος» ἀπεμακρύνθη ταχέως.

Ὁ Βλαϊμβίλ ὀρθὸς ἐπὶ τοῦ ὕψηλοῦ πρὸς τὴν πρύμναν μέρους τοῦ καταστρώματος ἐβλεπε βαθμηδὸν ἐξαφανιζόμενον ἐν τῇ ὁμίχλῃ τὸ σκάφος καὶ τοὺς ἰστούς τοῦ «Στάγ», ὅτε ἠσθάνθη αἰφνης χεῖρα ψαύουσαν ἐλαφρῶς τὸν βραχίονα του. Στραφεὶς εἶδε τὸν κύβη Βριάκ, ὃν, ἀκαίρως προσελθόντα νὰ διακόψῃ τὴν σειρὰν τῶν σκέψεων αὐτοῦ, ἠρώτησε μετ' ὀργῆς :

— Τί τρέχει πάλιν ;

— Λοιπὸν, θὰ τὸ ἀφήσωμεν, πλοίαρχε ; εἶπεν ὁ νέος θεῖξας διὰ τῆς χειρὸς τὸ «Στάγ», ὅπερ ἤρχισε νὰ καθίσταται ἀφανὲς ἐν τῷ ἀνόπτῳ.

— Καὶ τί θέλεις νὰ κάμωμεν, ναυτάκι, ἀφοῦ δὲν μᾶς ἔμειναν ἀνθρώποι εἰς τὸ πλοῖον ; καταλαμβάνω καὶ ἐγὼ ὅτι δὲν εἶνε εὐχάριστον πρᾶγμα, ἀλλὰ δὲν ἡμπορῶ τὰ ἀδύνατα πράγματα.

— Ὡ ! πλοίαρχε, ἐὰν ἠθέλετε ...

— Ἐὰν ἤθελα τί ;

— Ἐὰν ἐτόλμων ...

— Ἐὰν ἐτόλμας τί ! μίλει κομμάτι γρήγορα, βρέ παιδί, εἰ δὲ μὴ σοῦ βγᾶζω τ' αὐτιά σου.

— Λοιπὸν ἤθελα με' μίαν μεγάλην βάρκαν καὶ με' δέκα ἀνθρώπους νὰ πᾶγῃ με' τὴν ἀδειάν σας νὰ εἰπῶ δύο λόγια εἰς τὸν Ἀγγλον, ὁ ὁποῖος βέβαια δὲν ὑπερπευεὶ τίποτε, ἐπειδὴ μᾶς βλέπει νὰ φεύγωμεν, καὶ ὁ ὁποῖος μετὰ δύο ὥρας θὰ κοιμηθῇ με' ὅλην του τὴν ἡσυχίαν.

Ὁ Βλαϊμβίλ διετέλεσεν ἐπὶ στιγμὴν ἀναυδός, διότι ἐξέπλησεν αὐτὸν ἡ μωρὰ πρότασις τοῦ μικροῦ Γκυ.

— Καὶ ποῖος σοῦ ἔδωκεν αὐτὴν τὴν ἰδέαν, μικρέ ;

— Κανεὶς, πλοίαρχέ μου, ἀλλ' ἐσχέφθη ὅτι δὲν ἡμποροῦσαμεν ν' ἀφήσωμεν τοιουτοτρόπως τὴν ὡραίαν αὐτὴν λείαν νὰ μᾶς διαφύγῃ.

Ὁ καταδρομεὺς ἀνεκἀγγαγεν.

— Ὠραία λεία !... νὰ σ' ἀκούσῃ κανεὶς θὰ νομίσῃ ὅτι τὴν ἔχομεν καὶ εἰς τὸ σακί.

— Ὅλο τὸ ἴδιο εἶνε, πλοίαρχε, ἡ τοῦλάχιστον αὐτὸ ἐξορτάται ἀπὸ σὰς.

— Καὶ νομίζεις ὅτι οἱ ἄνθρωποι θὰ σ' ἀκολουθήσουν ;

— Εἶπα δύο λέξεις εἰς τὸν Βιθιάν τὸν δευτέρον ναυκλήρον, ὁ ὁποῖος ὠμίλησεν εἰς τοὺς ἄλλους καὶ θὰ εὖρω εἴκοσι ἀντὶ δέκα.

Ὁ Βλαυμβίλ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπε σφίγγων τοὺς ὀδόντας, ἡ ἀλήθεια ἐνίστε ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα τῶν παιδίων. Πολὺ περίεργον θὰ ἦτο ἔαν τὸ κατῴρθε αὐτό.

Εἶπα δὲ ὑψηλῇ τῇ φωνῇ ἐπανέλαθε.

— Τρέξε τὸ λοιπόν, παιδί μου, ἀφοῦ τὸ θέλεις καὶ ἄς σὲ προστατεύσῃ ἡ ἁγία Βαρβάρα.

Ὁ Γκυ δὲ Βριάκ ἐπλατάγησε τὰς χεῖρας καὶ ἐπήδησε περὶ χαρῆς ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ μέρους τοῦ καταστρώματος· μετὰ δύο ὥρας ἦτο νύξ, ὁ δὲ ἄνεμος ἤρχισε νὰ συρίζῃ σφοδρῶς.

Μετ' ὀλίγον ὁ « Ἀργος » ἐστρεφε διεύθυνσιν ὑπὲρ νῆμους βαλίων καὶ ἐπλησίαζεν ἐν τάχει πρὸς τὸν ὄρμον τῆς νήσου Ρόκεν, ἄνευ δὲ θορύβου οἱ μέχρι κορυφῆς ὠπλισμένοι ἄνδρες ἐπήδων ἐντὸς τῆς μεγάλης λέμβου, καταβάς δὲ εἰς αὐτήν καὶ ὁ μικρὸς Γκυ ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὸ πηδάλιον.

Ἡ θάλασσα ἦτο τρικυμιώδης, τὰ δὲ κύματα ἐπάλληλα ἐθρύνοντο ἐπὶ τῆς λέμβου κινδυνεύουσας νὰ ἐξεκείλῃ, ὁ δὲ Γκυ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ θορύβου τῶν κυμάτων καὶ τοῦ μεγάλου σκότους ἐπλησίασεν ἀπαρτήρητος εἰς τὸ βρίκιον καὶ ἀνελθὼν ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος μετὰ τῶν ὁπαδῶν αὐτοῦ.

Τέσσαρες μόνον ἄνδρες εὐρίσκειντο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, οἵτινες ἐκκλιμῶντο βυκαλισθέντες ὑπὸ τῶν κυμάτων, φρικαλέα δ' ὑπῆρξεν ἐξέγερσις, διότι ἀπὸ τοῦ ὕπνου μετέβησαν εἰς τὸν θάνατον, δι' ἁξίνων κατακρεουργηθέντες.

Ἐν τῇ νεκρᾷ κεφαλῇ τοῦ Γκυ τὸ σχέδιον τῆς προσβολῆς ἦτο ἐτοιμον· κατ' αὐτὸ οἱ Γάλλοι ἐφόρμησαν εἰς τὰς καταπακτάς τοῦ πλοίου καὶ ἔκλεισαν αὐτάς, ἐνῶ τὸ πλήρωμα ἐκπλαγὲν καὶ τρόμῳ συσχεθὲν, ἐπήδησεν ἐν σπουδῇ ἀπὸ τῶν στρωμνῶν, ἀλλὰ μάτην ἐζήτηε ν' ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ὁ πλοίαρχος ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου του, ἀλλ' ὁ Γκυ συνέτριψε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ διὰ βολῆς πιστολίου.

Τετέλεσται, τὸ « Στάγ » ἦτο κυριευμένον.

Ναί, τὸ ἀγγλικὸν βρίκιον εἶχε κυριευθῇ.

Τῶν καταπακτῶν καλῶς κεκλεισμένων, τὸ πλήρωμα ἦτο αἰχμαλώτων ἐν τῷ ἄντλῳ. οἱ δὲ ἀποτελοῦντες αὐτὸ ἄνδρες, οὐδὲν ἄλλο εἶχον νὰ πράξωσιν εἰμὴ νὰ περικοθῶσιν.

Ἡ ὑπόθεσις διεξήχθη ἐντὸς δέκα περίπου λεπτῶν, εὐνόητον δ' ἀποβίνει ὑπόσιν ὑπερηφανεύετο ὁ Γκυ δὲ Βριάκ καὶ πόσον ἡ λεία αὕτη τῷ περιεπίει τιμὴν.

Δὲν ἦτο πλέον παιδίον τὸ δεκαπενταετὲς αὐτὸ μερμήκιον, ἀλλ' ἄνθρω τέλειος, ἄνθρω, ὅστις εἶχε τὴν θέσιν του ἐν τῇ μάχῃ, ὅστις προεκινδύνευε καὶ ὅστις ἠδύνατο ἤδη νὰ διατάσῃ τοὺς ἄλλους.

Ἐν τούτοις οἱ Γάλλοι κυριεύσαντες τὸ « Στάγ », δὲν ἐμειναν ἄδραναι, ἀλλ' ἀναπετάσαντες τὰ ἱστία, ἔφερον αὐτὰ

πρὸς τὸν ἄνεμον, ἐνῶ ὁ Γκυ ἐλάμβανεν εἰς χεῖρας τὸν ἄλκα ἡ ὠρχία λεία ἔπλεεν ἡδὴ εὐθὺ πρὸς τὸν « Ἀργον ».

Εὐνόητιν ἀποβίνει δι' ὁποίων ἀνευφημιῶν ἐχειρετίσθη ὁ θρίαμβος οὗτος τοῦ Γκυ ἅμα τὰ δύο βρίκια ἐπλησίασαν εἰς βαθμὸν ὥστε ν' ἀκούωνται αἱ φωναί.

Ἀμφότερα τὰ σκάφη ἤρχισαν νὰ πλέωσι πρὸς τὸ Σκιν-Μαλώ, ὅπου ἐφθασαν μετ' οὐ πολὺ, αἱ δὲ λοιπαὶ λείαι, αἵτινες ἀνεχώρησαν πρὸ αὐτῶν, ἐνελιμενίσθησαν πᾶσαι αἰσίως.

Ὁ Βλαυμβίλ ὑπῆρξεν ἐξαιρετος ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, διότι πρῶτος ἐνώπιον τῶν ἀφοπλιστῶν, οἵτινες κατέβαλον χρήματα πρὸς ἐξοπλισμὸν τοῦ « Ἀργου », ἐκάλυψε δι' ἀνθέων τὸ νέον αὐτοῦ στράτευμα, ἀμέσως δ' ὁ Γκυ δὲ Βριάκ ἐγένετο περιώνυμος.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπαυσαν τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἰσχύοντα γράμματα, ὡς ἐκ τῆς εἰρηνεύσεως τῆς Νιμέγης, δι' ἧς ἀπεδίδετο τῇ Εὐρώπῃ ἡσυγία, καὶ ὁ Βλαυμβίλ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκρύψῃ τὸν ἀπελπισμὸν αὐτοῦ, διότι τί θὰ ἔκαμνε τὸν « Ἀργον », τὰ εἴκοσι τηλεβόλα του καὶ πρὸ πάντων τὸ στράτευμα, τὸ ὁποῖον διὰ τῶν πρώτων καὶ εὐκόλων ἐπιτυχιῶν, καὶ ἰδίως διὰ τῆς ἀλώσεως τοῦ « Στάγ », ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται μεγάλην πρὸς τὸ στάδιον κλίσιν.

Δὲν τολμῶμεν νὰ διαθεσκιώσωμεν πρὸς τιμὴν τοῦ ἡμετέρου ἥρωος, ἔαν ὑπῆρχεν ἐνταῦθα κηλὶς τις, τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε, ὅτι χωρὶς ν' ἀφοπλισθῇ τὸ παραπαν ὁ « Ἀργος », ἀπέπλεε νύκτωρ ἐκ Σκιν-Μαλώ, φέρων τὸν Βλαυμβίλ, τὸν Γκυ δὲ Βριάκ καὶ τὸ στράτευμα, ἄγνωστον ὅμως ποῦ διηθύνετο.

Ἐλέχθη ὅτι πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἐν ταῖς θαλάσσαις τῆς Σινικῆς καὶ τῆς Ἰνδικῆς, βρίκιον, ὁμοιάζον τὰ μέγιστα πρὸς τὸν « Ἀργον », ἐγένετο ὁ τρόμος τῶν ναυτῶν· τὸ βρίκιον ἐκεῖνο ὠνομάζετο « Ἐωσφόρος » καὶ ἦτο πράγματι φοβερὸς δαίμων.

Ἐλέχθη προσέτι, τοῦτο ὅμως μετεῖχε τοῦ μυθώδους, ὅτι ὁ τοῦ « Ἐωσφόρου » ἐπέβαινε νεώτατός τις ὑποπλοίαρχος, σχεδὸν παιδίον, καὶ ὅτι ὁ ὑποπλοίαρχος ἐκεῖνος ἦτο ἐνσαρκωμένος διάβολος.

Ὁ « Ἐωσφόρος » κατεδίωκε τοὺς μαλακισίους, τοὺς δίνας, τοὺς ἰάπωνας καὶ τοὺς ἰνδοὺς πειρατὰς, ἀλλὰ φεῖ ! ἡτιῶντό αὐτὸν ὅτι δὲν διέκρινε πολὺ τὰς σημαίας τῶν δικαφύρων ἐθνῶν, ἄς συνήντα κατ' ὁδὸν· ἐπειδὴ ὅμως πάντα ταῦτα οὐδέποτε ἀπεδείχθησαν ἐπαρκῶς, ἐπειδὴ ἐκ τῶν λεγομένων ὅσον ν' ἀποβῇ τις οὐ μόνον τὸ μυθώδες, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκ κακολογίας καὶ συκοφαντίας πηγάζον, ἀναφέρονται ταῦτα ἀπλῶς μνείας χάριν, καὶ θὰ προσέξωμεν πολὺ νὰ μὴ τ' ἀναγράψωμεν ἐν κεφαλαίῳ τῆς ἱστορίας τοῦ Γκυ δὲ Βριάκ κόμητος τοῦ Κερμούρ.

Τὸν ἡμέτερον ἥρωα θέλωμεν ἀνεύρει μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἐτῶν. Ἐν τῷ μεταξύ τούτων ὁ Γκυ δὲ Βριάκ ἐγένετο πλοίαρχος διὰ μακρυνούς πλοῦς, ὁ ἱππότης καὶ ἡ κυρὰ Ἰζολίνα εἶχον ἀποθάνει, ἡ Λανδ-Κούρτ ἀνέκην αὐτῷ, καὶ τὰ ἐκ τῶν βραβείων ἀνάλογα αὐτῷ μέρη, καὶ αἱ οἰκονομίαι του ἀπετέλουν ἡδὴ ἐντὸς τοῦ κτήματος, μεγάλην περιουσίαν.

Ἐπανακληθριστῶν τῶν ἐχθροπραξιῶν πρὸς τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Ὁλλανδίαν καὶ τὰς πλείστας τῶν λοιπῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων διὰ τοῦ κατὰ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' ἀεσμοῦ τῆς Αὐγούστου, ὁ Γκυ δὲ Βριάκ ἔσπευσε ν' ἀναλάβῃ τὴν ὑπηρεσίαν

ἄμα καταστάντος τοῦ πολέμου, ὅστις, διήρκεσεν ἐννέα ἔτη, καὶ καθ' ὃν οἱ γάλλοι καταδρομεῖς ἐκυρίευσαν ἀπὸ τῆς Μεγάλης Βρετανίας 4.200 πλοῖα ἄξιας ἑπτακοσίων περίπου ἑκατομμυρίων· κατέστη δὲ τότε γνωστὸς εἰς πάντας τοὺς ναυτίλους διὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν τόλμην αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦτο οὐδεὶς ἐξεπλάγη ὅτε ὁμιλος ἐφοπλιστῶν τοῦ Σαὶν-Μαλὼ ἀνέθηκεν αὐτῷ τὴν διαίκτησιν φρεγάτας 26 τηλεβόλων, ἄριστα ἐξοπλισμένης καὶ ἐχούσης φοβερὸν πλήρωμα.

Ἡ «Χλωρίνδη» ἐπλεεν ὡς φῶκη καὶ ἦτο ταχυπλωτάτη, ὅτε δ' ὁ Γκυ δὲ Βριάκ ἐπέβη τὸ πρῶτον τοῦ ὠραίου τούτου πλοίου, ἐνηθύνθη μὲν μεγάλως, ἀλλὰ καὶ ἀφῆκε συνάμα βαθὺν στεναγμὸν.

— Ἀχ! καὶ νὰ ἦτο ἐδῶ ὁ γέρω Βλαιμβίλ! ἐψιθύρισε. Πόσον θὰ ἔχαιρε!

Καὶ προσέθηκε:

— Κακόμοιρε γέρω Βλαιμβίλ, ὁ Θεὸς νὰ συγχωρήσῃ τὴν ψυχὴν του!

Ἡ στοναχὴ καὶ ἡ θλίψις τοῦ Γκυ δὲ Βριάκ ἤδυναντο διαφοροτρόπως νὰ ἐξηγηθῶσι· δὲν ἰσχυρίσθησαν ταχὺ κακὰ γλῶσσαι ὅτι ὁ Βλαιμβίλ ἐπέρανε τὰς ἡμέρας του ἐν θέσει λίαν ὑψηλῇ... κρεκασθεὶς ὡς πειρατὴς εἰς τ' ἀκροκέραια τοῦ πλοίου!

Ἄλλ' ἂς μὴ διατρίψωμεν πολὺ εἰς τὰς λυπηρὰς ταύτας ἀναμνήσεις.

Ἡ «Χλωρίνδη» ἀγαπετάνυσιν εἰς τὸν ἀρτέμονα τὴν κρινοστόλιστον σημαίαν της, χαιρετίζει διὰ τῶν κατὰ τὸν ἀπόπλουν ριφθεισῶν κανονισβόλων τοὺς κατοίκους τοῦ Σαὶν-Μαλὼ καὶ τοῦ Σαὶν-Σερβάν, καὶ ἀπαρλλάκτως ὡς ὁ Ἄσπρος ἀναπλεῖ εἰς τὸ πέλαγος καὶ κλεῖζει τὸν πρῶτον αὐτῆς ἐκπλουν διὰ τῆς ἀλώσεως ὀλλανδικῆς βάριδος, πλεούσης ἐκ Ροτερδάμης εἰς Δουβλίον, μετὰ φορτίου ὑφασμάτων καὶ κεδρορράκου (τζενέβρας).

Τότε ἤρξατο σειρὰ λειῶν καὶ μαχῶν ἡμέρα τε καὶ νυκτί, αἵτινες ἐξηκολούθησαν ἀδιαλείπτως· ὁ Γκυ δὲ Βριάκ παρίσταται ὡς λέων ἐν μέσῳ τοῦ κινδύνου, διότι ἡ μάχη ἐξερεθίζουσα ζωογονεῖ, μεθύσκει αὐτὸν καὶ θεῖαν τῷ προξενεῖ χάραν, τότε δὲ ἀναφαίνεται τὸ πρῶτον ἡ προσωνομία τοῦ Πομπόννη. Ἄμα τῷ πρῶτῳ ἤχῳ τοῦ τηλεβόλου καὶ τῶν τυφεκισβολιστῶν ἀκούεται ἡ ἀγαπητὴ ἐμφῶς τοῦ πλοιάρχου δὲ Βριάκ.

— Καὶ ὁ Τζίμ Πομπόννης... καὶ ὁ Τζίμ Πομπόννης.

— Τιμὸνιερν, τὸ τιμὸν ἀριστερὰ! Πυροβοληταί, προσοχή, φωτιά στὰ κανόνια, δεξιὰ! Αἱ! Τζίμ, Πομπόννη, αἱ! Τζίμ Πομπόννη! Αἱ! σεῖς στὸ θωράκιον, ρίψατε γρενάδας, αἱ! Τζίμ Πομπόννη κτυπάτε μὲ τὸ πλοῖον, ἐφοδον. Αἱ! Τζίμ Πομπόννη!

Καὶ τὸ πρῶτον ἐπαναλαμβάνεται, ἐντεῦθεν δὲ πηγάζει τὸ ὄνομα τοῦ πλοιάρχου Πομπόννη, ὅπερ ἐγένετο προσωνομία τοῦ Γκυ δὲ Βριάκ, κόμητος τοῦ Κερμόρ μετ' ὀλίγον μάλιστα τοσοῦτον ἠῤῥησεν ἡ δόξα τοῦ καταδρομῆως, ὥστε δὲν ἔλεγον πλέον ὁ πλοίαρχος, ἀλλ' ἀπλοῦστατα ὁ Πομπόννης.

Ὁ Πομπόννης ἦν ὁ τρόμος τῶν θαλασσοπόρων· λέγονται περὶ αὐτοῦ ἀνήκουστα πράγματα, ἀνδραγαθήματα ἀπίστευτα καὶ παρατολμώτατα, αὐτὸν μόνον φοβοῦνται πάντες, γίνεται ζωηρότατος εἰς τὰς κινήσεις καὶ θαίμων τῆς νυκτός καὶ τῆς θαλάσσης, καθ' οὗ οὐδὲν δύναται ν' ἀντιστῇ.

Ἄλλ' ἐξακολουθήσωμεν τὴν διήγησιν τῶν ἄθλων ὅσους ἠδυνήθημεν νὰ μάθωμεν καὶ τοὺς ἀναγομένους εἰς τὴν ἁλωσιν τῆς «Χλωρίνδης».

Ἡ φρεγάτα τοῦ Πομπόννη συνήντησε μιᾶ τῶν ἡμερῶν πρὸς βορρᾶν τῶν Κασκετινῶν ἀκτῶν ἀγγλικὸν τρίστον πλοῖον φέρον ἐκ τῆς νήσου Σουμάτρης εἰς Λονδῖνον πλούσιον φορτίον πεπέρως, καφροῦ καὶ μοσχολιθάνου, καὶ μολονότι· τὸ πλοῖον τοῦτο εἰσπλεόν τὴν Μάγχην ἐπαθεν ὑπὸ τρικυμίας, τὸ δὲ πλήρωμα κατετρώχετο ὑπὸ ὀδοντοκάκης, ἐν τούτοις ὁ Πομπόννης ἐπιχειρήσας ἐφοδὸν μόλις μετὰ δεινὴν μάχην ἐκυρίευσεν αὐτό καὶ ἀφοῦ τὸ γαλλικὸν καταδρομικὸν πλοῖον ἐγένετο διάτρητον καὶ ἀπόλεσε τοὺς ἰστούς αὐτοῦ, ὡς ἐκ τοῦ ὁποῖου μόλις διὰ ἰσχυρᾶς κωπηλασίας ἐρρυμυλκήθη ὑπὸ τῶν λέμβων του μέχρι Σαὶν-Μαλὼ.

Ἡ λεία αὕτη ἀπήνεγκεν εἰς τοὺς ἐφοπλιστὰς τοῦ καταδρομικοῦ ἐπέκεινα τῶν 300 000 λουδοβικίων.

Ἡ «Χλωρίνδη» ἄμα ἐπισκευασθεῖσα ἐπανέλαβε τοὺς θριαμβικούς αὐτῆς πλοῦς, οὐδέποτε δὲ εἰσέπλεεν εἰς τὸν λιμένα γωρὶς νὰ εἶνε καταφορτος ὑπὸ λείας· αἱ ἀποθήκαι τῆς Χάβρης, τοῦ Σαὶν-Μαλὼ καὶ τοῦ Σερβούργου ἦσαν πλήρεις ἀγγλικῶν λειῶν, ἐν δὲ δικστήματι ὀλιγωτέρῳ τῶν τριῶν μηνῶν ὁ δεξιὸς καταδρομὸς ἐκυρίευσεν τεσσαρκακίδεκα ἐχθρικά πλοῖα· ὥσπερ ὅμως μὴ ἤρκουν αὐτῷ πλέον αἱ θαλάσσαι λεῖαι, ἀφοῦ ἐπὶ τινὰς ἔτι ἐβδομάδας περιέπλευσε διάφορα μέρη χωρὶς νὰ εὔρητι, ἀπεφάσισε λίαν παρατόλμως νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀπόβασιν ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐννοεῖ καλῶς ὁ ἀναγνώστης... ἀπόβασιν!

Καὶ ἡ «Χλωρίνδη» ἐξῆλθεν εἰς παράπλουν τῶν ἀκτῶν τοῦ Δεβονσάιρ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐκεῖ ἀπόβασιν πινὰ, 150 δὲ καταδρομεῖς ἔχοντες ἀρχηγὸν τὸν Πομπόννην προϋτίθεντο νὰ προσβάλωσι τὴν Ἀγγλίαν.

Ὅτε ἡτοιμάζοντο νὰ εἰσπλεύσωσι τὸν ποταμὸν Ἄβον ὅπως ἐρημώσωσι τὰ παρόχθια μέρη, κατέλαθεν αὐτοὺς τρικυμία ἐναντι τοῦ Christ-Church, ἣν προῦκάλεσε σφοδρὸς νοτιοανατολικὸς ἄνεμος· ὁ κυβερνήτης προσεπάθησε ν' ἀνιχθῇ εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἡ τρικυμία ἐγένετο σφοδρότερα καὶ ἡ «Χλωρίνδη» παρασυρθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἐξώκειλε συντριβεῖσα οὐ μακρὰν τῆς Πούλης.

Μὴ λησμονήσωμεν τὸ ὄνομα τοῦτο, διότι θ' ἀνεύρωμεν καὶ πάλιν αὐτὸ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ διασῆμου καταδρομῆως.

Ἦστατος πάντων ἀπέλιπε τὴν «Χλωρίνδην» ὁ Πομπόννης ἐπιβάς λέμβου, καὶ ταύτης ἐξοκειλάσης, τῆς δὲ νυκτός ἐπελθούσης ραγδαία ἤρχισε βροχὴ καὶ κακοκαιρία φοβερά, καθ' ἣν πέντε ἄνδρες ἐκ τῶν ὁκτὼ ἐπνίγησαν, τῶν ἐπιλοίπων σωθέντων.

Ὁ Γκυ δὲ Βριάκ ἀναίσθητος καὶ καταβεβλημένος ἐξερίφη ἐπὶ τῶν βράχων ὑπὸ τῶν κυμάτων, φοβερὰ δ' ὑπῆρξεν ἡ ἐξέγερσις αὐτοῦ· τί ἐμελλε ν' ἀπογείνη ἄρα γε ἐν τῇ ἐχθρικῇ ἐκείνῃ παραλίᾳ ἄσπλος ὢν καὶ ἀνυπερασπιστος καὶ μὴ δυναμὸς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Γαλλίαν;

Βεβηλῶς ἡ ἐμελλε ν' ἀπαγχονισθῇ· ἡ νὰ ριφθῇ εἰς τὰ δεσμά καὶ εἰς τὰ βασανιστήρια.

Καὶ μόλις ταῦτα ὁ Γκυ δὲ Βριάκ δὲν ἀπῆλπιζε, διότι οὐδέποτε ἀπέλειπεν αὐτὸν τὸ θάρρος· ἐπειδὴ ἐγνώρισε λεπτομερῶς ὡς ἄριστος προωράτης πᾶσαν ἀκτὴν τῆς Ἀγγλίας, ἐγνώριζε δὲ τὸν λιμένα τῆς Πούλης, δὲν ὤφειλεν ἄρα γε νὰ διακινδυνεύσῃ τὰ πάντα πρὸς ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ τε καὶ τῶν

ναυτῶν του· τοιαῦτα σκεφθεὶς προσέτεινεν εἰς τὸ πλήρωμα του ν' ἀπέλθῃ εἰς Πούλην, ὃ εἰς ὅμως μετὰ τὸν ἄλλον ἵνα μὴ ἐμβάλωσι τοὺς κατοίκους εἰς ἀνησυχίαν.

Ὁ καταδρομὴς Πομπόννης ἐνθυμούμενος τὰς ἀπαρχὰς τοῦ σταδίου τοῦ Γκυ δὲ Βριάκ εἶχεν ἐν σχεδίῳ νὰ εἰσέλθῃ κρύφα εἰς τὸν λιμένα, καὶ κυριεύων ἐξ ἀπίνης ἐχθρὸν πλοῖον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς αὐτοῦ εἰς Γαλλίαν.

Ὅθεν οἱ ναυαγοὶ ἤρχισαν ἀμέσως νὰ ἐκτελῶσι τὸ σχέδιον τοῦτο, τῇ βοήθειᾳ δὲ τοῦ σκότους εἰσῆλθον κρύφα εἰς τὴν πόλιν, συνηθροίσθησαν ἐν τῷ λιμένι, καὶ ἐπὶ τέλους ἐκυρίευσαν ἀθροῦως καταδρομικὸν ἐκ Πορτσμουθης, οὗ ἐπέβαινον δύο ναῦται μεμεθυμένοι· ὁ Γκυ καὶ οἱ ὅπαδοι αὐτοῦ ἔλυσαν παραχρῆμα τὰ ἀπόγεια καὶ ἀναπετάσαντες τὰ ἱστία ἀπῆλθον ἐν τάχει.

Ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει μὲν εἰσέτι, ἀλλ' ὁ ἄνεμος εἶχε παύσει· ἡ θάλασσα καθίστατο ἥρεμος· τοῦτο ἀπετέλει ἄλλον κίνδυνον, διότι ἀπέβαιναν ὀδῆλον, ἐὰν τὸ πλοῖον θὰ κατάρθου νὰ ἐκπλεύσῃ τοῦ λιμένος ἀπαρχτῆρητον καὶ ἐπομένως θὰ διέφευγεν. Ἐπὶ τέλους τὸ καταδρομικὸν κατάρθωσεν ἡρέμα νὰ διαβῇ τὸν μῶλον, καὶ τῇ βοήθειᾳ ὀλίγου ἀνέμου ἀπεμκρύνετο ταχέως ἐκ τῆς ἐχθρικῆς ταύτης γῆς, ἥτις μικροῦ δεῖν ἀπέβαιναν αὐτῷ ὁλεθρία.

Ὅτ' ἐγένετο ἡμέρα, αἱ ἀκταὶ τῆς Ἀγγλίας μόλις ἐφαίνοντο ὡς σκιερὰ ζώνη ἐν τῷ ὀρίζοντι.

Τὸ πλοῖον κατευθυνόμενον πρὸς τὴν Γαλλίαν ἐπλεε μέχρι τῆς δεκάτης ὥρας τῆς πρωίας, ὅτε ὁ Πομπόννης παρετήρησε πολλὰ πλοῖα ὑπηνέμως πλέοντα, ἀναβάς δὲ ἐπὶ τοῦ ὕψηλου μέρους τοῦ καταστρώματος καὶ ποιήσας σημεῖον διὰ τῆς χειρὸς ὅτι θέλει νὰ ὁμιλήσῃ.

— Παιδιά μου, εἶπε πρὸς τὸ πλήρωμά του, ἡ ἀποτυχία δὲν ἤμπορεῖ πλέον νὰ μᾶς καταδιώξῃ ἐπὶ πολὺ· πρέπει μὲ καθεὶ τρόπον νὰ τὴν καταστρέψωμεν ἐὰν χάσωμεν τὴν καλὴν μας «Χλωρίνην», πρέπει ἀπὸ τὰ κέρδη νὰ ναυπηγήσωμεν ἄλλην. Δὲν θὰ ὑπαγώμεν εἰς Σαίν-Μαλώ χωρὶς λείαν, διότι θὰ μᾶς περιγελάσουν· δὲν εἶνε ἔτσι, παιδιά μου;

— Ναί! ναί! οὐρά, ζήτω ὁ Πομπόννης!

Τὸ πρῶτον πλοῖον, καθ' οὗ ἐπετέθη τὸ γαλλικὸν καταδρομικόν, ἦν ἀγγλικὸν βρικόιν, ἐπειδὴ δὲ τὸ μὲν καταδρομικὸν ἦτο βραδυκίνητον, ταχύπλουν δὲ τὸ βρικόιν, ἠναγκάσθη νὰ τὸ ἐγκαταλίπῃ.

— Ἀχ! καὶ νὰ μὴ συνετρίβετο ἡ «Χλωρίνη» ἐπὶ τῶν βραχίων τῆς Πούλης! ἔλεγε λυσσῶν ὑπὸ ἀγανακτήσεως.

Ὁ Πομπόννης κατεδίωκε τότε ὀλλανδικὴν γολέτταν, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὕτη ἦτο ταχύπλος, οὐδὲν κατάρθωσε, βλέπων δὲ ὅτι διὰ τοῦ πλοίου του ἐκείνου, ἐνεκα τῆς βραδυπλοΐας του, δυσχερῶς ἠδύνατο νὰ κυριεύσῃ τι, ἐνεθυμήθη τὸ ἀρχαῖον λόγιον: «Ὅπου ἀνεπαρκεῖ ἡ λεοντή, προσράπτεται ἡ ἀλωπεκὴ» καὶ ἐσκέρθη νέον μέσον πρὸς ἐξαπατησιν τοῦ ἐχθροῦ, ἵνα διὰ τῆς πανουργίας του λάβῃ ὅ,τι δὲν ἠδύνατο διὰ καταδρομικῶν πλοίων· ὅθεν ἀναπετάσας τὴν ἀγγλικὴν σημαίαν ἔκαμε σημεῖα κινδύνου, δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ συμβῇ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προσεῖδε, διότι τὸ ὀλλανδικὸν πλοῖον, πιστεύσαν εἰς τὴν εἰλικρινεῖαν τοῦ καταδρομικοῦ πλοίου καὶ ἐξαπατηθὲν ἐκ τῆς κρίσεως οὗτος ἐπλησίασεν ἀφελῶς ὅπως παρὰ σκῆ βοήθειαν· ὁ Πομπόννης καὶ τὸ πλοῖόν του ἐποίησαν καὶ οὗτοι κινήσιν τινα, καὶ μετ' οὐ πολὺ τὰ δύο πλοῖα εὐρέθησαν ἐναντι

ἀλλήλων· τότε δὲ ὁ φοβερός Πομπόννης διέταξε διὰ τῆς φωνῆς τῶν αὐτοῦ φωνῆς:

— Πυροβολεῖτε ἀριστερὰ!

Καὶ τὸ καταδρομικὸν πλοῖον ἐξεκένωσε πάντα τὰ τηλεβόλα αὐτοῦ ἐναντίον τοῦ βρικόιν, ὅπερ καταπλαγὲν ἐκ ταύτης δεξιώσεως, ἐνῶ προσήρχετο εἰς βοήθειάν τινος, ὃν ὑπελάμβανε κινδυνεύοντα κατεβίβασεν ἀμέσως τὴν σημαίαν του.

Τὸ κυριευθὲν πλοῖον ὠνομαζετο *Lucy*, τοῦ λιμένος Βάτερφορντ, ἦτο δὲ φορτωμένον ἀλίπαστα κρέατα προσωρισμένα διὰ Ρύ καὶ Βίντσεστερ.

— Δὲν πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμεν μὲ ἓνα πόδι, εἶπε τότε ὁ ἄπληστος Πομπόννης πρὸς τὸ πλήρωμα αὐτοῦ, διό ἐκυρίευσεν ἐντὸς τῆς αὐτῆς ἡμέρας πλοῖόν τι ἐκ Βριστόλης πλέον εἰς Ἐδιμβούργην μετὰ φορτίου οἴνου τοῦ Ὀπόρτου καὶ τοῦ Ξερῆς.

Πρὸς τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπισύσης ὁ Πομπόννης ἐπανήρχετο μετὰ τὴν λείαν του εἰς τὸν λιμένα τοῦ Σαίν-Μαλώ.

Ἦδη εἰσερχόμεθα εἰς τὸ μυθιστόρημα τοῦ Πομπόννης, ἥτοι εἰς τὴν ἐρωτικὴν αὐτοῦ ἱστορίαν.

Πολλὰ ἐλέγοντο ἐν τῇ χώρᾳ φαντασιώδη περὶ τῆς Λάνδ-Κούρτ καὶ τοῦ χωροδεσπότη αὐτῆς Γκυ δὲ Βριάκ κόμητος δὲ Κερμόρ.

Διηγούντο ὅτι πολλάκις λέμβος ἄφινε νύκτωρ τὰ πλευρὰ τῆς «Χλωρίνης». ἀνέπλεε τὸν Ράγκον μέχρι Βριανταί καὶ τότε ἀβώτια πλήρη χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων φερόμενα εἰς χεῖρας ἀνδρῶν ἐθαπτόντο ἐντὸς τοῦ παραδείσου τῆς Λάνδ-Κούρτ, ἐν *Ville es coq*· τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἐκτὸς τοῦ πλοίου του ὁ Πομπόννης δὲν διήγε πολυτελεῖ βίον, ἀλλὰ τί ἐγίνοντο λοιπὸν τὰ ἐκ τῶν λειῶν μεριδιά του, τ' ἀνήκουστα πλούτη, ἅτινα ἐκυρίευσεν ἀπὸ τῶν Ἀγγλῶν καὶ τῶν Ὀλλανδῶν;

Ἀπαράδεκτον ἦτο ὅτι ἔφερεν αὐτὰ μεθ' ἑαυτοῦ ἐντὸς τῆς «Χλωρίνης», ἀλλὰ καὶ τοῦτου τεθέντος θὰ κατεβυθίζοντο μετὰ τῆς φρεγάτας καὶ θὰ ἔκειντο ἀπολεσμένα ἐν τῷ βάθει τοῦ ὅρμου τῆς Πούλης.

Ὁ Πομπόννης μετὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἀγαπητῆς του «Χλωρίνης» δὲν ἐγκατέλιπε τὴν θάλασσαν ἐνεκα τοῦ δυστυχήματος τούτου, ἀλλὰ μόνον τοὺς ἐφοπλιστάς, μείνας αὐτὸς μόνος.

Ταῖς διαταγαῖς καὶ ταῖς φροντίσιν αὐτοῦ ἐναυπηγῆθη ἐν τοῖς ναυπηγείοις τῆς Χάβρης νέα φερώνυμος τῇ πρώτῃ φρεγάτα, στερεωτέρα ὅμως, μεγαλειτέρα καὶ ταχυπλεωτέρα ἐκείνης, καὶ ἀφοῦ ἐνίσχυσε τὸ πλήρωμα διὰ προσλήψεως στρατεύματος ἐξ ἐκκτὸν ἀνδρῶν, χαίροντων ὅτι βαδίζουσιν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ἄλλων, ἀνήχθη εἰς τὸ πέλαγος ἐπὶ ἰδίῳ ἐνεργῶν λογαριασμῷ.

Ἐπειδὴ δ' εἰσέτι ἐπεθύμει σφόδρα νὰ ἐπιχειρήσῃ ἀπόβα-σιν εἰς Ἀγγλίαν, τῆς πρώτης καὶ φοβερῆς ἀποτυχίας μὴ ἀποθαρρυνάσῃ αὐτόν, ἐπεχείρησε δύο μετὰ τοῦ πληρώματος τῆς «Χλωρίνης» ἐπὶ τῶν βρετανικῶν ἀκτῶν, τὴν μὲν πλησίον τοῦ Πάδστον ὅπου ὀλόκληρον διαμέρισμα ὑπέβαλεν εἰς φόρον, τὴν δὲ ἐν τοῖς πέριξ τοῦ Κερδινάκ, ἐνθα ὑπέβαλεν εἰς λύτρα δύο χωρία.

Ἀλλὰ τὰ τολμήματα ταῦτα ἐξηρέθιζον τοὺς Ἀγγλοὺς, οἵτινες προεκήρυξαν τὴν κεφαλὴν τοῦ Πομπόννης, ἀποστεί-λαντες εἰς καταδίωξιν αὐτοῦ μοῖραν ὀλην, ἥτις παρέπλεε τὰς θαλάσσας ἐνθα συνήθως ἐπειράτευεν.

(Ἐπεται συνέχεια).